

URR – scurt istoric

Începuturile partidului Uniunea pentru Reconstrucția României - URR datează, ca și construcție politică, din săptămâna ulterioară turului doi al alegerilor prezidențiale din decembrie 2000.

Începuturile interesului câtorva dintre noi pentru politica românească datează de mai demult, din primăvara anului 1999 când, simțind pericolul revenirii camarilei PDSR-iste la putere, am coagulat un grup de consultanță menit a pune umărul la evitarea acestui deznodământ.

Neintenționând să intrăm în vreun partid, am decis în acel moment că cea mai eficientă cale de a stăvili revenirea stângii de sorginte comunistă la conducerea României era să-l ajutăm pe președintele de atunci al țării, domnul Emil Constantinescu, în câștigarea luptei electorale din anul următor.

Ne-am constituit într-un grup de șapte consultanți independenți, ce cumulau competențe complementare demonstrate, pe care noi le-am considerat a fi utile scopului definit.

Pe data de 31 august 1999, în cadrul unei întâlniri cu președintele Emil Constantinescu i-am prezentat, pe baza unei oferte scrise, propunerea noastră de colaborare. Ea cuprindea, pe lângă viziunea noastră asupra etapelor în care noi puteam fi de folos și specificația clară a faptului că nu dorim nici implicare în vreun partid, nici recompense financiare sau de altă natură.

După câteva luni de tatonări, colaborarea a început în februarie 2000, în principal prin cooptarea a trei dintre noi în cadrul ASPEC (Asociația de Sprijin a Președintelui Emil Constantinescu redenumită în prezent ASociația Pentru Educație Cetățenească) și s-a încheiat în iulie 2000, odată cu renunțarea lui Emil Constantinescu de a mai candida la funcția supremă în stat.

În perioada în care am activat în ASPEC am încercat să imprimăm echipei acelei asociații un tip de organizare a activității care să respecte principii manageriale clare, responsabilități definite și asumate, etape de atingere a obiectivelor, evaluări periodice, etc.

Data fiind diferența mare de mentalități dintre structurile universitare, neguvernamentale și administrative de unde proveneau majoritatea colaboratorilor și structurile economice private din care proveneam noi, rezultatul a fost sub așteptări și ne asumăm partea de responsabilitate pentru aceasta.

Începutul lunii august 2000 a marcat retragerea din ASPEC a celor care acceptasem acea formă de colaborare și revenirea în mediile din care proveneam.

A mai existat, în septembrie 2000, o tentativă de colaborare cu prim-ministrul de atunci Mugur Isărescu, pentru pregătirea candidaturii sale la funcția de președinte al României, dar datorită punctelor de vedere diferite, ea nu a durat decât câteva săptămâni.

Turul doi al alegerilor prezidențiale din 2000 ne-a găsit pe toți într-o postură extrem de neplăcută, aceea de a alege între doi oameni (Ion Iliescu și Corneliu Vadim Tudor) pe care îi făceam responsabili, în mare măsură, de pierderea șanselor pe care România le-a avut la începutul anilor '90 de a intra în rândul țărilor capitaliste, civilizate.

Unii dintre noi l-am votat pe Iliescu, alții nu am votat deloc dar și unii și alții am fost la fel de nemulțumiți, simțindu-ne în egală măsură înșelați și manipulați cu nerușinare.

Dreptul de a alege ne-a fost pervertit prin abilitățile de manipulare ale PDSR-ului încurajat activ de inabilitățile de guvernare ale CDR-ului, până la punctul la care, a doua zi după turul doi, am ajuns la concluzia că ajunge.

După 10 ani în care asistasem la repetate bâlbâieli, gafe, încercări, experimente, rateuri și renunțări, am decis că, în ceea ce ne privește, clasa politică românească era inaptă să ofere țării în care trăim soluțiile de care ea avea nevoie.

Am început să ne sunăm și am stabilit prima întâlnire pentru joi seara, la patru zile după încheierea alegerilor. Eram atunci 9 oameni dintre care doar 3 avuseserăm experiența cvasi-

politică a anului 2000. Am început discuțiile prin a scrie valorile și principiile în care credem fiecare pentru a ne da seama în ce măsură putem funcționa ca un grup omogen. Rezultatul a fost îmbucurător așa că am început să ne întâlnim săptămânal și să construim împreună proiectul unui nou partid politic în România. Pe parcurs, s-au alăturat grupului inițial și alte persoane neimplicate anterior în nici un partid.

Am ales numele, sigla, am conceput statutul, programul politic, strategia de extindere și comunicare, am identificat segmentele țintă, tipul de mesaj etc.

Cea mai lungă și dificilă etapă a fost strângerea celor 10.000 de semnături ale membrilor fondatori din aproape toate județele țării. În lipsa unei structuri sau organizații care să ne poată fi de folos a trebuit să apelăm la toate cunoștințele, rudele, toți prietenii, colegii etc., așa că durat aproape 6 luni, din februarie până în august 2001, semnificativ mai mult decât estimasem inițial.

Surpriza cea mai mare și mai neplăcută avea să fie însă alta și ea a început odată cu depunerea actelor complete (documentele oficiale, cele 10.250 de semnături autentificate la notariat și depuse cu sigiliul notarial, desfășurătorul bazei de date cu numărul de membri fondatori din fiecare județ, etc.) la Tribunalul București în data de 24 august 2001.

În urma unor indicații politice prețioase, mașina de tergiversat a sistemului juridic a început să ne toace mărunț, cu termene din două în două săptămâni, cu motivații care mai de care mai aiuritoare (unele tragi-comice, altele la limita legii) timp de alte 6 luni.

Într-un final, pe 27 februarie 2002 efortul nostru a căpătat recunoașterea legală de care aveam nevoie pentru a începe construcția propriu-zisă a partidului.

Următoarele luni le-am dedicat reînnoșării contactelor oprite sau pierdute datorită întârzierii înregistrării la tribunal și apoi a pregătirii, la începutul verii, a lansării publice de pe 10 iulie.

Ne-am adresat domnului Cornel Nistorescu (pe care nici unul dintre noi nu-l cunoșteam înainte), cu rugămintea de a ne ajuta să ieșim public prin intermediul cotidianului Evenimentul Zilei, în mare măsură prin prisma faptului că adesea, luările de poziție ale domniei sale (personal) și ale ziarului pe ansamblu coincideau cu punctele noastre de vedere.

Am evitat organizarea unei conferințe de presă intuind că o astfel de ocazie era exact ceea ce PSD-ul aștepta pentru a ne putea desființa de la bun început prin influența enormă și nocivă pe care o are în prezent asupra mass-mediei din România (presă, radio și tv).

Am preferat ca, cel puțin la început, să ne putem transmite mesajul nealterat și negrevat de alăturările ulterioare unele mai conspiraționiste decât altele (am fost socotiți ca avându-i “în spate” pe rând sau simultan pe domnii Constantinescu, Patriciu, Gușă, Năstase, masoneria, americanii etc.)

Adevărul simplu este acela că avem în spate realizările noastre personale și profesionale și munca asiduă de peste un an și jumătate la acest proiect politic. În virtutea acestora ne-am propus să începem formarea unei noi generații de politicieni care sa-i poată reprezenta în politica românească pe toți cei care cred că România merită o clasă politică adecvată vremurilor pe care le trăim și pregătită să fie la înălțimea încrederii care i se acorda.

Începând din 10 iulie 2002 reconstruim și în politica românească, împreună cu toți cei care ni se alătură în fiecare zi în Uniunea pentru Reconstrucția României – URR, speranța, încrederea, respectul, bunul simț, măsura, altruismul și dedicarea de care e nevoie ca să fim din nou mândri că trăim aici, așa cum am mai fost doar o dată... în decembrie 1989.

Uniunea pentru Reconstrucția României – URR
FIECARE CONTEAZĂ